

Азъ се загледахъ къмъ Месемврия. Не, бива си ме мене! Че то тукъ е било море, преди да е имало градъ Месемврия, преди да е имало и хора по земята... Разбира се, че така е било!

Но изеднажъ се досѣтихъ пакъ, че това Батаджиско блато, което държи два часа пжтъ — толкова голѣмо! — нѣма го на картата, никакъ го нѣма. Азъ ли ще се лъжа? Да е по Дунавския брѣгъ, — все може човѣкъ да забрави: тамъ има толкова много блата! Но тия по нашия Черноморски брѣгъ мога да изброя само по прѣститѣ на едната си ржка. При Варна — Девненското; при Бургасъ — Атанаскѣйското и Ваякѣйското и въ дѣното на Бургаския заливъ — Мандренското. Това сж то блатата по Черноморския брѣгъ! Е, има още едно къмъ турската граница задъ Созополъ, но на картата това блато нѣма име.

— Стояне, казвамъ ти: това голѣмо блато нѣма го на картата.

Стоянъ ме загледа недовѣрчиво:

— Не думай! Да не си забравиль?

— Азъ ли да съмъ забравиль? Хе-хе! Само да видишъ: щомъ си идемъ въ Варна, азъ ще кажа на учителя Радомировъ, да пише въ София на тѣзи, които правятъ картитѣ... Нека поправятъ грѣшката! Картата на България да бжде лъжлива — тю, срамота!

(Тридесетъ години следъ горнето наше пжтуване, правителството въ София реши да пресуши блатата около Бургаския заливъ. Тази работа се възложи на моя другаръ отъ Ески Джумая, инженеръ Борисъ Ангеловъ. Срещна ме той единъ день и ми се похвали: — „ще пресушимъ“, каже, „Бургаскитѣ безкрайни блата и мочури, за да не мре народътъ отъ проклетата блатна треска“. Азъ бѣхъ